

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/89/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012200580
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1012200580.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Soni Langovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobkyne: Ing. arch. D. S., Y., zastúpená: JUDr. Ivan Jánošík, advokát, Klincová 35, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti: S. Y., C., zastúpená: REKEN & Partners Law Firm, s.r.o., advokátska kancelária, Tichá 45, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2012/913-3/HLO zo dňa 20. januára 2012, konajúc o odvolaní pribratej účastníčky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/128/12-138 zo dňa 12. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/128/12-138 zo dňa 12.11.2014 p o t v r d z u j e.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. a/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. A-2012/913-3/HLO zo dňa 20. januára 2012 v spojení s rozhodnutím stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Záhorská Bystrica č. 2011/1/C/13/Ry zo dňa 10.06.2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný predmetným rozhodnutím zmenil prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Záhorská Bystrica, ktorým bolo vydané dodatočné stavebné povolenie na stavbu „Prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektu individuálnej rekreácie“ - Plánky na pozemku parc. č. 2912/2 a 2912/11, k. ú. F., pre stavebníčku S. Y. tak, že

1. na prvej strane odvolaním napadnutého rozhodnutia pôvodný výrok „dodatočne povoľuje stavbu Prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektu individuálnej rekreácie - Plánky“ nahradil textom v znení: „dodatočne povoľuje zmenu stavby, spočívajúcu v nadstavbe a stavebných úpravách objektu

individuálnej rekreácie, v k. ú. F., časť C.“,

2. na prvej strane odvolaním napadnutého rozhodnutia zrušuje pôvodný odsek popis stavby v znení: „predmetom dodatočného povolenia je prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektu individuálnej rekreácie, objekt individuálnej rekreácie má suterén, prízemie, 1. nadzemné podlažie a podkrovie o celkovej výške +9,90 m. Objekt je napojený na jestvujúce inžinierske siete“ a nahrádza ho textom v znení: „predmetom dodatočného povolenia zmeny stavby na individuálnu rekreáciu je dostavba druhého nadzemného podlažia (zastavanie dvoch pôvodných terás nad prvým nadzemným podlažím) a nadstavba podkrovia zastrešenie objektu sedlová strecha s výškou hrebeňa +9,90 m od ± 0,00. Stavebné úpravy sa týkajú nového vstupu do suterénu, prehĺbenia a úpravy pôvodnej príjazdovej rampy na jednotnú úroveň podlahy - 2,40 m a prekrytie takto vzniknutého priestoru. Objekt je napojený na jestvujúce prípojky inžinierskych sietí.“

V ostatných častiach sa napadnuté rozhodnutie nezmenilo a zostalo v platnosti. Neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia žalovaného bolo pripojené prvostupňové rozhodnutie zo dňa 10.06.2011.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol že, povinnosťou takéhoto stavebníka je preukázať, a to v lehote stanovenej stavebným úradom, že bez povolenia postavená stavba vyhovuje podmienkam ustanoveným v § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“). O tom musí stavebník predložiť stavebnému úradu doklady, ktoré stavebný zákon síce bližšie nevymenúva ani nešpecifikuje, neznamená to však, že postačí predložiť (zabezpečiť) len niektoré z tých, ktoré je potrebné predložiť pri konaní podľa § 58 a nasl. zákona č. 50/1976 Zb. Zákon ustanovuje podmienku, že predložené doklady musia dostatočne preukazovať, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami. Zároveň je z dikcie § 88a zákona č. 50/1976 Zb. zrejma dôkazná povinnosť zaťažujúca stavebníka, pričom v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas, nastupuje dôsledok ustanovený v § 88a ods. 5 a ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. - nariadenie odstránenia stavby.

Je nepochybné, že práve stavebníčka porušila právne predpisy tým, keď bez povolenia zrealizovala stavbu. Vlastnícke právo je síce absolútnym právom, ktoré pôsobí erga omnes, ale ochranu mu je možné poskytnúť len vtedy, ak bolo nadobudnuté v súlade so zákonom, čo v danom prípade nie je. Je nepochybne potrebné vo verejnom záujme regulovať výstavbu v záujme zachovania životného prostredia či iných všeobecne uznávaných hodnôt ako aj v záujme práv ostatných účastníkov. Ako aj ústavný súd uviedol, dodatočné povolenie neoprávnenej stavby by mohlo byť chápané ako precedens a byť návodom pre ostatných ako obísť zákon. Stavebník nepovolenej stavby by v žiadnom prípade nemal mať viacej práv, resp. by nemal mať menej povinností ako stavebník, ktorý vykonáva stavbu na základe právoplatného stavebného povolenia.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podala príbratá účastníčka včas odvolanie a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil a žalobu zamietol. Zároveň si uplatnila na náhradu trovy konania. V dôvodoch poukázala na skutočnosť, že krajský súd pribral príbratého účastníka až na základe jej návrhu ako účastníka správneho konania zo dňa 14.09.2012 uznesením zo dňa 27.11.2012, pričom napriek tomu, že následne krajský súd dal príbratému účastníkovi možnosť vyjadriť sa k žalobe, má príbratý účastník za to, že mu odňal možnosť konať pred súdom, keďže nevykonal žiadne úkony na nápravu svojho nezákonného postupu a súčasne sa s jeho vyjadreniami zaoberal len povrchno. Ďalej uviedla, že na nariadených pojednávaniach krajský súd v rozpore s ustanoveniami § 250g ods. 2 a § 250h ods. 1 O.s.p. vykonal dokazovanie preukazujúce skutkový stav, ktorý vznikol pred nariadeným pojednávaním, t.j. nie taký, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a ktorým zároveň čiastočne aj odôvodnil vydanie rozsudku. Namietala právne závery uvedené na str. 11 prvý odsek a str. 9 prvý odsek napadnutého rozsudku a v tejto časti navrhla odvolaciemu súdu nariadiť pojednávanie a vykonať dokazovanie: v lokalite Plánky (Záhorská Bystrica), kde sa nachádza aj dodatočne povoľovaná stavba, vyžaduje stavebný úrad štandardne oslovenie rovnakých dotknutých orgánov. Jediným faktorom pre výber dotknutých subjektov je individuálny

charakter stavby a skutočnosť, či ide o „novostavbu“, kde je nevyhnutné získať súhlas aj napr. od ZSE, BVS, t.j. dodávateľov energií pre takúto stavbu, alebo ide o prístavbu/dostavbu/nadstavbu, kde stavba už súhlasmi, resp. napojením na týchto poskytovateľov energií disponuje a vyžadujú sa len súhlasy od ostatných dotknutých orgánov. Je vo výslovnej kompetencii stavebného úradu určiť, ktoré ďalšie orgány považuje za dotknuté a od ktorých je potrebné vyžiadať stanovisko. Uviedla, že nie je možné súhlasiť so záverom krajského súdu, že pribratý účastník obišiel pomerne zložité stavebné konanie, keďže zo spisu vyplýva, že konanie o dodatočnom povolení stavby, ktoré bolo predmetom tohto sporu bolo minimálne tak zložité ak nie aj zložitejšie a náročnejšie, čo sa týka predkladaných dokumentov a projektu ako v prípade konania o povolenie stavby, čím sa javí tento záver krajského súdu ako nedôvodný. Poukázala na ustanovenie § 3 ods. 5 druhá veta zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) a tým, že ak by sa správne orgány mali riadiť právnym názorom vyjadrením v rozsudku krajského súdu a boli by povinní vyžadovať také stanoviská dotknutých orgánov, aké v skutkovo zhodných prípadoch od účastníkov stavebného konania nevyžadujú, bol by ich postup v rozpore so zákonom. Podľa jej názoru sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí dostatočne vysporiadal s námietkou žalobkyne o nevyžadovaní niektorých stanovísk, napr. od ZSE alebo BVS, keďže na objekte nedošlo stavebnou činnosťou k nárastu počtu osôb, ktorí ju užívajú.

Pribratá účastníčka namietala závery uvedené v rozsudku krajského súdu na str. 8, posledný odsek a uviedla, že krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď rozsudok odôvodňuje tým, že „I keď na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až § 66 stavebného zákona, skutočností alebo doklady predkladané pri konaní o dodatočnom povolení stavby nie sú úplne zhodné s tými, ktoré sú predkladané v stavebnom konaní.“ Uviedla, že v konaní pred krajským súdom žalobca nepredložil žiadne dôkazy smerujúce, k takémuto záveru krajského súdu, pričom krajský súd nevykonal žiadne dôkazy, keďže okrem rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu si nevyžiadal žiadne dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia. Na základe uvedeného má za to, že rozsudok krajského súdu je arbitrárny a neodôvodnený, keďže tvrdenia, ktoré obsahuje sú nepreukázané a nevyplývajú z vykonaného dokazovania a sú v rozpore s dôkazmi, ktoré v konaní predložil pribratý účastník.

Pribratá účastníčka namietala aj závery krajského súdu uvedené na str. 9 posledný odsek a str. 12 druhý odsek týkajúce sa výkladu zákona č. 50/1976 Zb. Uviedla, že práve história uvedeného zákona, ako aj systematické členenie práva jednoznačne definujú a určujú, ako môžu štátne orgány konať, t.j. iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom akýkoľvek iný postup štátnych orgánov by bol ústavne a právne nekonformný. Výklad, ktorý zvolil krajský súd je podľa jej názoru v rozpore s právnymi predpismi, ako aj so zámerom zákonodarcu, ktorý stanovil pre dodatočné stavebné povolenie konkrétne podmienky. Postup a výklad, ktorý zvolil krajský súd znamená podľa názoru pribratej účastníčky odňatie práva na spravodlivý súdny proces. Podľa jej názoru je takýto postup akceptovateľný v niektorých výnimočných prípadoch v civilnom procese, avšak nikdy nie v správnom práve, kde zákonodarca jednoznačne stanovuje pre štátne orgány zákonný postup. Podľa jej názoru, jej konanie nepredstavuje ani porušenie dobrých mravov a ani nie je bezbrehé voči ostatným účastníkom, najmä s ohľadom na skutočnosť, že väčšina stavieb v danej oblasti je podobná, ak nie väčšia od stavby pribratej účastníčky. Pribratá účastníčka v tejto súvislosti poukázala aj na skutočnosť, že aj konanie žalobkyne vykazuje znaky porušenia dobrých mravov voči ostatným vlastníkom nehnuteľností, keďže sama nepredložila doklady k legalizácii svojich „čiernych stavieb“. Uviedla, že už v čase, keď pribratá účastníčka nadobudla nehnuteľnosť v danej lokalite, výškové ako aj priestorové rozmery väčšiny stavieb prekračovali slovný výklad charakteristiky územia. Dokonca aj susedná stavba pribratého účastníka (z druhej strany pozemku od žalobcu) je výškovo a priestorovo väčšia od stavby povolenej preskúmaným rozhodnutím.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku pripúšťa, že rekreačná chata nie je v právnych predpisoch bližšie definovaná, avšak bez akéhokoľvek právneho základu posudzuje stavbu pribratého účastníka ako rodinný dom podľa § 43b ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. a to bez výkladu pojmov, ako sú uvedené v § 139b ods. 1 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb., kde je stavba na individuálnu rekreáciu

definovaná ako jednoduchá stavba, a to len na základe počtu podlaží bez ohľadu na skutočnosť, že stavba nespĺňa ďalšie zákonom vyžadované podmienky pre rodinný dom. Krajský súd nevykonal žiadne dokazovanie s ohľadom na to, aké stavby sa v danej lokalite nachádzajú. Podľa názoru príbrateľ účastníčky sa správne orgány oboch stupňov dostatočne vysporiadali so všetkými námietkami vo svojich rozhodnutiach, pričom vyžiadané stanoviská boli dostatočným podkladom pre vydanie administratívnych rozhodnutí.

III.

Žalovaný sa s podaným odvolaním príbrateľ účastníčky stotožnil a navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu zamietnuť.

Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila. Odvolanie jej bolo doručené dňa 09.03.2015.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

Dňa 03.01.2011 obdržala Mestská časť Bratislava - Záhorská Bystrica žiadosť stavebníčky o dodatočné stavebné povolenie stavby „Prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektu individuálnej rekreácie“ na pozemku parc. č. 2912/2 a 2912/11 k.ú. F.. Stavebný úrad predmetnú stavbu dodatočne povolil. Krajský stavebný úrad v Bratislave napadnuté prvostupňové rozhodnutie zmenil tak, že

1. na prvej strane odvolaním napadnutého rozhodnutia pôvodný výrok „dodatočne povoľuje stavbu Prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektu individuálnej rekreácie - Plánky“ nahradil textom v znení: „dodatočne povoľuje zmenu stavby, spočívajúcu v nadstavbe a stavebných úpravách objektu individuálnej rekreácie, v k. ú. F., časť C.“,

2. na prvej strane odvolaním napadnutého rozhodnutia zrušuje pôvodný odsek popis stavby v znení: „predmetom dodatočného povolenia je prístavba, nadstavba a stavebné úpravy objektu individuálnej rekreácie, objekt individuálnej rekreácie má suterén, prízemie, 1. nadzemné podlažie a podkrovia o celkovej výške +9,90 m. Objekt je napojený na jestvujúce inžinierske siete“ a nahrádza ho textom v znení: „predmetom dodatočného povolenia zmeny stavby na individuálnu rekreáciu je dostavba druhého nadzemného podlažia (zastavanie dvoch pôvodných terás nad prvým nadzemným podlažím) a nadstavba podkrovia zastrešenie objektu sedlová strecha s výškou hrebeňa +9,90 m od ± 0,00. Stavebné úpravy sa týkajú nového vstupu do suterénu, prehĺbenia a úpravy pôvodnej príjazdovej rampy na jednotnú úroveň podlahy - 2,40 m a prekrytie takto vzniknutého priestoru. Objekt je napojený na jestvujúce prípojky inžinierskych sietí.“

V ostatných častiach sa napadnuté rozhodnutie nezmenilo a zostalo v platnosti. Neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia žalovaného bolo pripojené prvostupňové rozhodnutie zo dňa 10.06.2011.

Podľa § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

Podľa § 88a ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb. ak sa v konaní o dodatočnom povolení stavby preukáže rozpor s verejnými záujmami alebo stavebník v určenej lehote nesplní podmienky rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa § 137 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. stavebné úrady vykonávajúce konanie podľa tohto zákona, sa pokúsia vždy aj o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ale prekračujú rozsah právomoci stavebného úradu alebo spolupôsobiacich orgánov štátnej moci.

Podľa § 139b ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb. zmeny dokončených stavieb sú

- a) nadstavby, ktorými sa stavby zvyšujú,
- b) prístavby, ktorými sa stavby pôdorysne rozširujú a ktoré sú navzájom prevádzkovo spojené s doterajšou stavbou,
- c) stavebné úpravy, pri ktorých sa zachováva vonkajšie pôdorysné aj výškové ohraničenie stavby.

Podľa § 140b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Pribratá účastníčka v prvom rade namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu, že do konania bola pribratá až uznesením zo dňa 27.11.2012. Krajský súd spolu s predmetným uznesením doručil pribratej účastníčke podanú žalobu, ako aj vyjadrenie k nej. Svoje vyjadrenie doručila pribratá účastníčka krajskému súdu dňa 10.05.2013. Toto vyjadrenie bolo ostatným účastníkom konania doručené na vedomie. Pribratej účastníčke krajský súd doručil všetky podania ostatných účastníkov, mala možnosť nahliadnuť do spisu, takisto využila možnosť zúčastniť sa pojednávania nariadeného na deň 12.11.2014, preto Najvyšší súd vyhodnotil predmetnú námietku pribratej účastníčky ako neopodstatnenú.

Ďalej namietala závery uvedené v napadnutom rozsudku na str. 9 prvý odsek a str. 11 prvý odsek. Najvyšší súd sa s predmetnými právnymi závermi stotožňuje, keďže nemožno poprieť, že stavebníčka porušila právne predpisy tým, že bez povolenia zrealizovala stavbu. Dodatočné povolenie stavby nesmie byť chápané ako precedens a byť návodom pre ostatných ako obísť zákon. Tak ako uviedol krajský, súd správne orgány v takýchto prípadoch musia mať na zreteli, že stavba bola nepovolená, prebiehala svojvoľne, bez dodržania základných podmienok a požiadaviek pre realizáciu stavieb a tiež bez rešpektovania práv susedných vlastníkov. Z dikcie § 88a zákona č. 50/1976 Zb. je zrejmá dôkazná povinnosť zaťažujúca stavebníka, pričom v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas, nastupuje dôsledok ustanovený v § 88a ods. 5 a ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. - nariadenie odstránenia stavby. Aj túto námietku pribratej účastníčky vyhodnotil Najvyšší súd SR ako neopodstatnenú.

Najvyšší súd dospel k záveru, že opomenutie vyžiadania si stanoviska dotknutého orgánu mohlo výraznou mierou ovplyvniť samotné vydanie stavebného povolenia, resp. dodatočného povolenia a podmienky v ňom uvedené. Podstatné je najmä negatívne stanovisko Hasičského a záchranného zboru Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. KRHZ-BA-HZUB6-669/2012 zo dňa 29.02.2012. Je potrebné v rámci správneho konania vyhodnotiť a preskúmať či dodatočne povoľovaná stavba spĺňala kritériá z hľadiska ochrany dotknutých verejných záujmov.

Najvyšší súd SR konštatuje, že rekreačná chata (objekt individuálnej rekreácie) ako stavba nie je v právnych predpisoch bližšie definovaná. Vyhodnotenie druhu stavby v zmysle stavebného zákona, t.j. záver čomu zodpovedá dodatočne povoľovaná stavba je však správnu úvahou, ktorá musí byť stavebným úradom vyjadrená dostatočne určite a zrozumiteľne i z hľadiska obsahových náležitostí stavby, najmä v hraničných prípadoch kvalifikácie dodatočne povoľovanej stavby. Inak je rozhodnutie stavebného úradu nepreskúmateľné.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni trovy odvolacieho konania nepriznal, keďže jej žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.